

LBRIS

We know
books

JENNIFER L.
ARMENTROUT

COROANA
DE
OASE
AURITE

Traducere din limba engleză
BIANCA MATEESCU

LITERA
București

Capitolul unu

- Coborâți săbiile, a poruncit Regina Eloana, ridicând bărbia în timp ce se lăsa într-un genunchi.

Părul de culoarea onixului i-a strălucit lucios în lumina soarelui. Emoția pură ce se revărsa din ea a îmbibat pordelele templului din Odăile lui Nyktos, amară și fierbinte, cu gust de suferință și un soi de furie neajutorată. S-a răspândit spre mine, înțepându-mi pielea și frecându-se de... ceva *primitiv* din mine.

-Și plecați-vă în fața... în fața *ultimei* descendente a celor străvechi, cea care poartă în ea sângele Regelui Zeilor. Închinați-vă în fața noii voastre Regine.

Sângele Regelui Zeilor? Noua voastră Regină? Nu avea nici un sens. Nici cuvintele ei, nici faptul că-și dăduse jos coroana.

O răsuflare prea firavă mi-a părjolit gâtteleul în timp ce l-am privit pe bărbatul de lângă Regina Atlantiei. Regele încă purta coroana pe păru-i bălai, dar oasele din care era făcută erau de un alb spălăcit. Nu se compara câtuși de puțin cu coroana aurită, strălucitoare, pe care Regina o așezase la picioarele statuii lui Nyktos. Am aruncat o privire la lucrurile îngrozitoare și zdrobite împrăstiate

pe podelele albe ce fuseseră cândva imaculate. Eu le făcusem asta, eu adăugasem sângele la ce căzuse din cer, umplând fisurile înguste din marmură. Nu m-am uitat însă la asta sau la orice altceva, ci m-am concentrat cu toată ființa la *el*.

Stătea tot într-un genunchi, holbându-se la mine dintre săbiile pe care și le încrucișase la piept. Părul umed, negru-albăstrui în lumina soarelui atlantian, i se cârlionța pe pielea de nuanță nisipoasă a frunții lui. Dungi roșii îi brăzdau pomeții înalți și angulari, curba mândră a maxilarului coborând spre buzele care îmi zdrobiseră cândva inima. Buze care apoi lipiseră la loc cioburile, rostind adevărul. S-a uitat drept spre mine cu ochii aurii strălucitori, ba chiar s-a plecat în fața mea, atât de nemișcat, încât nu eram convinsă că răsuflesse cu adevărat; încă îmi amintea de o pisică sălbatică și izbitor de frumoasă din peșteri pe care o văzusem cândva în copilărie într-o cușcă din palatul reginei Ileana.

Fusese multe lucruri pentru mine. Un străin într-o odaie slab luminată, primul care m-a sărutat. Un paznic care a jurat să-și dea viața pentru mine. Un prieten care a privit dincolo de vâlul Fecioarei și m-a văzut cu adevărat, care mi-a înmânat o sabie ca să mă protejez, în loc să mă forțeze să pășesc într-o colivie de aur. O legendă învăluită în întuneric și coșmaruri, care a uneltit să mă trădeze. Un Prinț al unui regat despre care toți crezuseră că se pierduse în negura timpului și a războiului, care a trecut prin grozăvii de neînchipuit și care, totuși, a reușit să găsească fărâme din cel care fusese odinioară. Un frate care ar face orice, care ar săvârși orice faptă ca să își salveze familia. Poporul. Un bărbat care și-a deschis sufletul și inima în fața mea – numai a mea.

Primul pentru mine.

Paznicul meu.

Prietenul meu.

Trădătorul meu.

Partenerul meu.

Soțul meu.

Sufletul meu pereche.

Cel care este *totul* pentru mine.

Casteel Da'Neer a îngenuncheat în fața mea și s-a holbat la mine de parcă aș fi fost singura persoană din întregul regat. Nu a trebuit să mă concentrez, ca înainte, ca să știu ce simțea. Sentimentele lui erau larg deschise în fața mea. Emoțiile lui erau un caleidoscop de gusturi mereu diferite: răcoros și înțepător, intens și condimentat și dulce precum căpșunile înmuiate în ciocolată. Buzele lui neînduplecat de ferme și neostenit de tandre i s-au depărtat, dând la iveală o urmă de colți ascuțiți.

– Regina mea, a rostit el ușor, și acele două cuvinte furmării mi-au alinat pielea.

Cadența vocii lui a potolit acel ceva străbun dinlăuntrul meu, care voia să apuce furia și teama ce emanau din toți ceilalți, să le răsucescă și să le întoarcă spre ei, să le dea într-adevăr un motiv de teamă și să se adauge la lucrurile făcute țândări de pe podea. Buzele i s-au curbat în sus într-o parte și în obrazul drept i s-a ivit o gropiță.

M-am cutremurat, amețită de ușurare la văzul acelei gropițe enervant de stupide și de adorabile. M-am temut că, atunci când avea să vadă ce făcusem, urma să se teamă. Și nu îl puteam învinui pentru asta. Ce făcusem ar fi trebuit să înspăimânte pe oricine, dar nu și pe Casteel. Căldura ce le conferea ochilor lui culoarea aceea de miere lichidă îmi dădea de înțeles că nu era câtuși de puțin înfricoșat. Ceea ce era ușor tulburător. Dar el era Cel Întunecat, indiferent că-i plăcea sau nu să fie numit așa.

Șocul inițial s-a mai estompat, iar adrenalina care îmi pulsa prin vene s-a domolit. Iar când a dispărut de tot, mi-am dat seama că mă durea. Umărul și tâmpla îmi zvâcneau. Îmi simțeam partea stângă a feței umflată – și nu avea nimic de-a face cu vechile cicatrice. O durere surdă îmi pulsa în picioare și în brațe, și aveam o senzație bizară în tot trupul, de parcă mi s-ar fi înmuiat genunchii. M-am legănat în briza caldă și sărată...

Casteel s-a ridicat rapid, și, deși nu ar fi trebuit, m-a surprins viteza cu care s-a mișcat. Într-o clipită doar, s-a ridicat din genunchi și a ajuns cu un pas mai aproape de mine, moment în care s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

Bărbații și femeile care se aflau în spatele părinților lui Casteel, îmbrăcați cu tunici albe și pantaloni largi, asemenea celor întinși pe podea, s-au pus și ei în mișcare. Lumina s-a reflectat în banderolele de aur de pe bicepsii lor când și-au ridicat săbiile și s-au apropiat de părinții lui Casteel, protejându-i. Unii dintre ei s-au întins după arbaletele pe care le purtau pe spate. Probabil erau un soi de gardieni.

Brusc, cel mai mare vârcolac pe care l-am văzut vreodată a mârâit în semn de avertizare. Kieran și tatăl Vonettei se aflau în dreapta mea. Jasper oficiase căsătoria dintre mine și Casteel în Capul Spessa. Fusese de față când Nyktos își arătase aprobarea preschimbând pentru scurt timp ziua în noapte. Dar acum, vârcolacul și-a tras înapoi buzele de culoarea oțelului, dezvelindu-și colții ce ar fi putut sfâșia carnea și ar fi putut frânge oase. Îi era loial lui Casteel, totuși, instinctul îmi spunea că nu-i aver-tiza doar pe gardieni.

Un alt mârâit s-a auzit din stânga mea. În umbrele copacului sângeriu care încolțise în locul în care sângerasesem

și care atinsese o înălțime uriașă în doar câteva secunde, un vârcolac cafeniu a pătruns pe furiș în câmpul meu vizual, cu capul plecat și ochii de un albastru glacial. *Kieran*. S-a holbat la Casteel. Nu înțelegeam de ce s-ar comporta așa față de Prinț, mai ales Kieran. Fusese legat de Casteel la naștere, sortit să i se supună și să-l protejeze cu orice preț. Dar pentru Casteel era mai mult decât un vârcolac legat de el. Erau frați, dacă nu de sânge, atunci prin prietenia lor, și știam că se iubeau reciproc.

În clipa de față, felul în care Kieran își ținea urechile lăsate pe spate nu transmitea câtuși de puțin *iubire*.

O senzație de neliniște m-a pătruns când Kieran s-a lăsat pe labele din spate și mușchii netezi ai picioarelor i s-au încordat când s-a pregătit să-l atace... pe Casteel.

Mi s-a pus un nod în stomac. Nu era bine. Nimic din toate acestea nu era cum trebuia să fie.

– Nu, am scrâșnit eu, cu voce răgușită aproape de nerecunoscut până și pentru mine.

Kieran nu a părut să mă audă sau să-i pese. Dacă s-ar fi purtat ca de obicei, aș fi presupus că doar încerca să mă ignore, dar de data aceasta era diferit. *El* era diferit. Ochii îi erau mai strălucitori decât îi văzusem vreodată și ceva nu era în regulă cu ei pentru că... nu erau doar albaștri acum. Avea pupilele albe-argintii și strălucitoare, ca o aură ce infiltra albastrul cu tentacule subțiri. Mi-am întors capul spre Jasper. Și ochii lui se schimbaseră. Mai văzusem lumina aceea stranie. Așa se întâmplase și cu pielea mea când îi vindecasem picioarele lui Beckett... Era aceeași strălucire argintie pe care o emanasem cu câteva minute în urmă.

Junghiuri de surpriză reci ca gheața l-au străbătut pe Casteel în timp ce a privit spre vârcolac, și apoi l-am simțit emanând o senzație de... *ușurare*.

- Ați știut cu toții.

Vocea lui Casteel s-a umplut de uimire, lucru pe care nu îl simțea nici unul dintre cei care stăteau în spatele lui. Nici măcar atlantianul cu păr roșcat-cafeniu nu mai zâmbea relaxat. Emil ne-a privit cu ochii mari, emanând o doză zdravănă de teamă; la fel și Naill, care păruse mereu întru totul netulburat de orice, chiar și atunci când fusese depășit numeric în luptă.

Casteel și-a vârât lent săbiile în teacă. Și-a coborât mâinile goale pe lângă corp.

- Ați știut toți că se întâmpla ceva cu ea. De aceea...

S-a oprit, și maxilarul i s-a încleștat.

Mai mulți gardieni s-au dus în fața Regelui și a Reginei, înconjurându-i...

O străfulgerare de blană albă a țâșnit în față. Cu coada trasă în spate, Delano a râcâit gresia cu labele. Și-a ridicat capul și a urlat. M-am zbârlit toată când am auzit sunetul acela sinistru, totuși frumos.

În depărtare, s-au auzit scâncete scurte și lătrături, tot mai puternice cu fiecare secundă. Frunzele copacilor conici înalți ce despărțeau templul de Golful lui Saion au tremurat în timp ce, dedesubt, din pământ, a răsunat un huruit puternic. Păsări în nuanțe albastre și galbene și-au luat zborul din copaci, împrăștiindu-se spre cer.

- Pe toți zeii! a zis Emil și s-a întors spre scările templului. A dat să-și scoată săbiile din teci. Convoacă tot orașul, fir-ar să fie!

- Ea e de vină.

Cicatricea adâncă ce-i brăzda fruntea vârcolacului mai în vârstă ieșea în relief. Alastir, care se afla în afara cercului de gardieni care se formase în jurul părinților lui Casteel, emana o senzație puternică de neîncredere.

- Ba nu e ea de vină, a ripostat Casteel.

- Ba este, a confirmat Regele Valyn, holbându-se la mine cu un chip care avea să fie cândva al lui Casteel. Reacționează la ea. De aceea cei care se aflau pe drum cu noi s-au preschimbato pe neașteptate. Ea i-a chemat la ea.

- Ba nu... Nu am chemat pe nimeni, i-am spus eu lui Casteel, cu vocea frântă.

- Știu, mi-a răspuns Casteel pe un ton mai blând, privindu-mă în ochi.

- Dar a făcut-o, a insistat mama lui. Poate că nu îți dai seama de asta, dar i-ai chemat.

Mi-am întors privirea spre ea și am simțit cum mi se strânge pieptul. Era întocmai cum îmi închipuisem că trebuie să fie mama lui Casteel. Uluitoare. Regală. Puternică. Acum, calmă, chiar dacă era în continuare plecată într-un genunchi, așa cum fusese calmă și când mă văzuse prima dată și își întrebese fiul: „Ce-ai făcut? Ce ai adus înapoi?” Am tresărit, temându-mă că vorbele ei aveau să mă însoțească mult timp de acum înainte.

Casteel mi-a privit chipul cu ochii lui aurii, iar trăsăturile i s-au ascuțit.

- Dacă idioții din spatele meu și-ar coborî săbiile în loc să le ridice împotriva soției mele, nu am avea o colonie întreagă de vârcolaci pe punctul de-a se năpusti asupra noastră, s-a răstit el. Nu fac decât să reacționeze la amenințare.

- Ai dreptate, a încuviințat tatăl lui în timp ce și-a ajutat cu blândețe soția să se ridice.

Rochia ei liliachie era îmbibată cu sânge în dreptul genunchiului și la tiv.

- Dar întreabă-te de ce vârcolacul legat de tine păzește pe *altcineva*.

- Nici că-mi pasă în clipa de față, i-a răspuns Casteel, în timp ce sunetul a sute - sau poate chiar mai multe - de labe lovind pământul s-a auzit și mai aproape. Doar nu vorbea serios. Trebuia să-i pese, pentru că era o întrebare afurisit de bună.

- Ba trebuie să-ți pese, l-a avertizat mama lui, cu un tremur ușor în vocea-i altminteri fermă. Legăturile au fost frânte.

Legăturile? Cu mâinile tremurânde, cu ochii mari, am privit spre scările templului, spre Emil, care se dădea ușor în spate. Naill avea săbiile în mâini acum.

- Are dreptate, a spus Alastir, pielea din jurul gurii lui părând și mai albă. Îl simt... Îl simt: *notam*-ul primitiv. Semnul ei. Pe toți zeii! Cu vocea tremurândă, s-a împleticit în spate, aproape călcând pe coroană. S-au frânt toate.

Nu aveam habar ce era un *notam*, dar, în toată confuzia și în panica ce se înfiripa, mi s-a părut ceva ciudat la ce spusese Alastir. Dacă ar fi fost adevărat, atunci el de ce nu se preschimbă în vârcolac? Să fi fost, oare, pentru că își frânsese deja legătura de vârcolac cu fostul Rege al Atlantiei, cu ani în urmă?

- Uită-te la ochii lor, i-a poruncit regina încet, arătând spre ceea ce văzusem și eu deja. Știu că nu înțelegi. Sunt lucruri pe care nu a fost niciodată nevoie să le înveți, Hawke. Vocea i-a tremurat și i s-a îngroșat când i-a folosit porecla, un nume despre care crezusem cândva că era doar o minciună. Ce trebuie să știi acum este că ei nu îi mai slujesc liniei fundamentale. Nu ești în siguranță. Te rog, l-a implorat ea. Te rog, ascultă-mă, Hawke!

- Cum? am rostit eu cu voce cârâită. Cum s-a putut frânge legătura?

- Asta nu are importanță acum. Chihlimbăriul ochilor lui Casteel devenise aproape luminescent. Acum,

sângerezi, a zis el, de parcă asta ar fi fost cel mai important lucru în momentul de față.

Dar nu era.

- Cum? am repetat eu.

- Are legătură cu ceea ce ești, a zis Eloana, și mâna stângă i s-a strâns pumn în poalele rochiei. Ai sânge de zeu în tine...

- Ba sunt muritoare, i-am spus eu.

O șuviță groasă și închisă la culoare i s-a desprins din coc când a clătinat din cap.

- Da, ești muritoare, dar te tragi dintr-o zeităte, copiii zeilor. E de ajuns o picătură de sânge divin... A înghițit în sec, apoi a continuat: S-ar putea să ai mai mult de-o picătură, dar ce se află în sângele tău, ce se află în *tine* înlătură orice jurământ depus de vârcolaci.

Mi-am amintit atunci ce mi-a spus Kieran în New Haven despre vârcolaci. Zeii le dăruiseră o înfățișare de muritori lupilor *kiyou*, cândva sălbatici, pentru a le servi drept îndrumători și protectori copiilor zeilor: zeităților. Kieran îmi mai împărțășise atunci un lucru care explica reacția reginei.

Am privit spre coroana care se afla la picioarele statuii lui Nyktos. O picătură de sânge divin uzurpa orice pretenție la tronul atlantian.

Pe toți zeii, aveam șanse mari să leșin. Și cât de stânjenitor ar fi fost asta?

Eloana a privit spre spinarea rigidă a fiului ei.

- Dacă te apropii de ea acum, te vor considera o amenințare pentru ea. Te vor sfâșia în bucăți.

Inima mi-a bătut neregulat, apoi mi-a stat în loc, cuprinsă de panică. Casteel părea pe punctul de-a face întocmai. În spatele meu, unul dintre vârcolacii mai mici s-a năpustit în față, lătrând și clănțănind din dinți.

Mi s-au încordat toți mușchii.

-Casteel...

-E în regulă, mi-a zis el, fără să își mute privirea de la mine. Nimeni nu îi va face rău lui Poppy. Nu voi îngădui așa ceva. A tras aer în piept, adânc, apăsător. Și tu știi asta, da?

Am încuviințat din cap, căci răsufлам prea rapid, prea superficial. Era singurul lucru pe care-l înțelegeam în clipa aceea.

-E totul în regulă. Doar te protejează. Apoi Casteel mi-a zâmbit, dar încordat. S-a uitat în stânga mea, la Kieran. Nu știu tot ce se petrece acum, dar voi, cu toții, vreți să o țineți în siguranță. Și eu vreau asta. Știți că nu i-aș face niciodată rău. Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept decât să o rănesc. E rănită. Trebuie să mă asigur că e în regulă și nimic nu mă va opri să o fac. Nu a clipit în timp ce l-a privit pe Kieran drept în ochi, și s-a auzit un sunet ca un tunet, semn că ceilalți vârcolaci ajunseseră la scările templului. Nici măcar voi. Oricare dintre voi. Vă voi nimici pe toți cei care vă veți pune între mine și ea.

Mârâitul lui Kieran s-a adâncit, și am simțit revărsându-se dinspre el o emoție pe care nu o mai simțisem până atunci și care a început să mă umple. Semăna cu furia, dar era mai veche. Și se simțea ca acel bâzâit din sângele meu. Antică. Primitivă.

Și, într-o clipă, am văzut cu ochii minții cum aveau să se desfășoare lucrurile. Kieran avea să atace. Sau poate Jasper. Văzusem rănilor pe care le putea provoca un vârcolac, dar Casteel nu avea să se lase învins cu ușurință. Avea să facă întocmai cum făgăduise. Avea să nimicească tot ce stătea între mine și el. Vârcolacul avea să moară, și, dacă avea să-l rănească pe Kieran sau chiar să facă ceva mai rău de-atât, Casteel nu doar că urma să aibă mâinile

mânjite de sângele vârcolacului, ci faptele lui aveau să-i însemneze sufletul până în ziua morții sale.

Un val de vârcolaci a ajuns în vârful scării templului, mici și mari, într-o multitudine de culori. Odată cu sosirea lor, mi-am dat seama de un lucru înspăimântător: Casteel era incredibil de puternic și neverosimil de rapid. Avea să-i doboare pe mulți dintre ei. Dar avea să cadă odată cu ei.

Avea să moară.

Casteel avea să moară din pricina mea, pentru că eu îi chemam pe vârcolacii aceia și nu știam cum să opresc asta. Inima îmi bătea cu putere, neregulat. Un vârcolac de lângă trepte îl pândea pe Emil, care continua să se dea în spate. Un altul îl urmărea pe Naill, în timp ce acesta îi vorbea cu blândețe, încercând să se înțeleagă rațional cu creatura. Ceilalți se apropiaseră de gardienii care îi înconjurau pe Rege și Regina și câțiva... O, pe toți zeii, câțiva se furișau în spatele lui Casteel. Era un adevărat haos, și vârcolacii de necontrolat...

Am icnit, și au început să-mi treacă prin minte o mulțime de gânduri, cu repeziciune, eliberându-mă de durere și de agitație. Ceva se întâmplase în mine, de făcuse ca acea picătură de sânge divin să frângă legăturile. Eram mai presus de jurămintele pe care le depuseseră, ceea ce... ceea ce însemna că acum mi se supuneau mie.

-Oprește-te, am poruncit eu, când Kieran s-a năpusit asupra lui Casteel, care-și arăta la rândul lui colții. Kieran! Oprește-te! Nu-l vei răni pe Casteel! Am simțit un vâjâit ușor în sânge și am rostit mai tare: Opriți-vă cu toții! Acum! Nu veți ataca!

A fost de parcă cineva a apăsător un comutator în mințile vârcolacilor. Într-o clipă, erau toți pregătiți să atace, iar în clipa următoare s-au lăsat pe burtă și și-au pus capetele